

வட்டுக்கோட்டை இந்து வாலிபர் சங்கம் புதிய தலைமைக் காரியாலயக் கட்டிடத் திறப்பு விழா

14.01.2013 அன்று பிற்பகல் 12.30 மணிக்கு

- சங்கரத்தை வீதி, வட்டுக்கோட்டையில் -

பிரதம விருந்தினர் உரை

அக்ஞான திமிராந்தஸ்ய ஞானாஞ்ஜனச லாகயா சக்ஷுரும்
மீலிதம் யேன தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நமஹ

தலைவர் அவர்களே, வணக்கத்திற்குரிய ரிஷி தொண்டுநாதன் அவர்களே, வட்டுக்கோட்டை மத்திய கல்லூரி அதிபர் சபாரத்தினசிங்கி அவர்களே, நண்பர் ஆறு திருமுருகன் அடங்கிய சிறப்பு விருந்தினர்களே, கௌரவ விருந்தினர்களே வட்டுக்கோட்டை இந்து வாலிபர் சங்க அங்கத்தவர்களே, சகோதர சகோதரிகளே!

2003ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 14ஆம் திகதி நான் பதவியில் இருந்துபோது உங்கள் தலைமைக் காரியாலயத்தைத் திறந்து வைத்தேன். அது கல்யாண மண்டபம் ஆகிவிட்டது.

எங்கே இம்முறையுந் தெருவுக்கு அந்தப் பக்கத்தில் கட்டப்பட்டுள்ள உங்கள் மேலதிக கட்டிடத்தை நான் இளைப்பாறிய பின்னர் திறந்து வைத்தால் அது பூஜை மண்டபம் ஆகிவிடுமோ என்ற பயத்தால் அதிபர் ஐயா அவர்களைத் திறந்து வைக்கக் கூப்பிட்டு என்னைப் பேச மட்டும் பணித்துள்ளீர்கள்.

வட்டுக்கோட்டை மத்திய கல்லூரி அதிபர் சபாரட்ணசிங்கி அவர்கள் வெறும் அதிபர் என்ற முறையில் இந்தக் கட்டிடத்தைத் திறந்து வைக்கவில்லை. 1931ஆம் ஆண்டு அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்பட்ட வட்டுக்கோட்டை இந்து வாலிபர் சங்கத்தின் ஒரு பிரசித்தி பெற்ற பழைய தலைவர் என்ற முறையிலும் அவர் அழைக்கப்பட்டுள்ளார்; திறந்து வைத்துள்ளார். எனவே உங்கள் இந்து வாலிபர் சங்கத்தின் தலைமைக் காரியாலயம் நிரந்தர தலைமைக் காரியாலய மண்டபமாகி மென்மேலும் சிறப்பு பெற்று ஆல் போல் வீழ்துகள் பரப்பி நற்சேவைகள் பல புரிய ஏதுவாகத் திகழும் என்பதில் எனக்கு எந்தவித ஐயமும் இல்லை. தற்போது தலைவராக

இருக்கும் சகாஷ் அவர்களை சென்ற முறை யாழ் வந்தபோது சந்தித்தேன். துடிப்பானவர்; திறமையுள்ளவர். அவரின் வழி நடத்தலில் உங்கள் சங்கம் அதிபர் சபாரட்ணசிங்கி அவர்களின் காலம் போல் நற்கீர்த்தியுடன் பணியாற்றும் என்று எதிர்பார்க்கின்றேன்.

உங்கள் சூழலில் வளர்க்கப்பட்ட பலர் உலகளாவிய ரீதியில் சிறந்த தொழில்கள் பலவற்றில் ஈடுபட்டு நற்பெயருடனும் நல்ல வசதியுடனும் செயல்பட்டு வருகின்றார்கள். அவர்கள் தங்கள் தொடக்கத்தை மறக்காமல் தங்கள் பிறப்பிடத்தை மறக்காமல் இன்றும் பல மாணவ மாணவியர்க்கு பலதரப்பட்ட உதவி ஊதியம் கொடுத்து வருகின்றனர் என்று அறிகின்றேன். மேலும் பல சேவைகள் செய்தும் வருகின்றார்கள். இன்றைய இளைஞர்களும் அவர்களை முன்மாதிரியாக வைத்து நல்ல நிலை அடைந்து, கல்வியில் மேலுயரத் தத்தளிக்கும் மாணவ மாணவியருக்கு நல்லுதவி புரிதல் வேண்டும். 8,10 வயது தொடக்கம் கல்யாண வாழ்க்கையில் ஈடுபட ஆயத்தமாகும் வயது வரையில் உங்கள் அங்கத்தவர்கள் இந்தச் சங்கத்தில் இருக்கின்றார்கள் என்று கேள்விப்படுகின்றேன். வயது வந்துவிட்டால் கோழிகள் குஞ்சுகளைக் கொத்தி விரட்டுவது போல் கல்யாணமாகி விட்டால் உங்கள் அங்கத்தினர்களை நீங்கள் சிரேஷ்ட கிளைகளுக்கு விரட்டி விடுவதாக அறிகின்றேன். அதுதான் போலும் உங்கள் பழைய தலைமைச் செயலகம் கல்யாண மண்டபமாக மாற்றப்பட்டது என்று யூகிக்கின்றேன்.

அதாவது கல்யாணம் வரையில்த்தான் உங்களுக்கு இங்கு இடமுண்டு என்று கூறுவது போல் அக்கட்டிடத்தைக் கல்யாண மண்டபமாக மாற்றியுள்ளீர்கள்.

உண்மையில் நீங்கள் நிர்ணயித்திருக்கும் இந்த வழிமுறை எங்கள் இந்து பாரம்பரியத்திற்குக் கட்டுப்பட்டதே. கல்யாணம் வரையில்த்தான் முதற்பருவம் என்று விதித்திருந்தார்கள் எங்கள் முன்னையோர்.

இந்து மதத்தைப் பார்த்தோமானால் அதில் ஒரு ஒழுங்குமுறை இருப்பதை அவதானிப்போம். இயற்கையில் எவ்வாறு காலங்கள் ஒன்றைத் தொடர்ந்து ஒன்றாக வருகின்றனவோ அதை ஒத்தே மனித வாழ்க்கையையும் ஒரு ஒழுங்குமுறைக்குள் கொண்டு வந்துள்ளார்கள் எங்கள் முன்னோர்கள். எங்கள் ரிஷிகளும் ஞானிகளும் இயற்கையைப் பார்த்தார்கள். கோடை, மாரி, இலையுதிர், வசந்த காலங்களை உற்று நோக்கினர். அதேபோல் நெல் விதைக்கப்படுவதை அவதானித்தார்கள். பின்னர் அது வளர்ந்து முதிர்ச்சி அடைவதைக் கண்டார்கள். பின்னர் அது அறுவடை செய்யப்படுவதைக் கண்ணுற்றார்கள். அறுவடை செய்யப்பட்ட நெல், உமி நீக்கி மாவாக்கி உணவு தயாரிக்கப்படுவதையும் அவதானித்தார்கள்.

அதேபோன்றதொரு ஒழுங்கை மனித வாழ்க்கையிலும் அவர்கள் அவதானித்தார்கள். அறிவென்னும் விதைவிதைப்பது மாணவப் பருவத்தில். இதைப் பிரமச்சரிய பருவம்

என்றார்கள். நீங்கள் இந்தப் பருவத்தில் தான் இருக்கின்றீர்கள். அடுத்து வளர்ச்சி அடைந்து முற்றிய ஒரு நிலையை கிரகஸ்த நிலையென்று அடையாளம் கண்டார்கள். கல்யாணஞ் செய்து குழந்தைகளைப் பெற்று முதிர்ச்சியுறுவது இந்தக் காலத்தில். அடுத்த கட்டத்தை அதாவது அறுவடை செய்யும் காலத்துக்கு ஒத்தவாறான மனித வாழ்க்கைக் காலத்தை வானப்பிரஸ்த காலம் என்று அடையாளம் காட்டினார்கள். முற்காலத்தில் வானப் பிரஸ்த நிலையென்றால் குழந்தைகளை விட்டு விட்டு மனைவியுடன் காடு சென்று தவம் செய்யும் நிலையையே குறித்தது. இன்று கடமைகளிலிருந்து ஓய்வுபெறும் நிலை அதை ஒத்தது. நான்காவது நிலை சந்யாச நிலை. தனக்கென வாழாமல் பிறர்க்கென வாழ்தலே சந்யாச நிலை. அந்த நிலையை ஏற்றுள்ள வணக்கத்திற்குரிய அடிகளார் அவர்கள் இங்கு வந்திருப்பது எமக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. எவ்வாறு விதைக்கப்பட்டு, முதிர்ச்சி அடைந்து, அறுவடை செய்யப்பட்ட நெல் மற்றவர்கள் நன்மைக்காக மாவாக அரைத்து பாவிக்கப்படுகிறதோ அதேபோல் தம்மை வருத்தி இறைவன் அருள் பெற்ற சந்யாச நிலையினர் மற்றவர்கள் நன்மைக்காக உயிர் வாழ்ந்தார்கள். தமக்கென இனி எதுவுந் தேவையில்லை என்ற நிலை வந்தவுடன் அவர்கள் சந்யாச நிலையடைந்தார்கள்.

இந்த நான்கு நிலைகளில் முதல் நிலையிலேயே நீங்கள் உள்ளீர்கள். பிரம்மச்சரிய நிலையும் மாணவ பருவமும் ஒன்றின் மேல் ஒன்று படிவன என்று கொள்ளலாம். பிரம்மச்சரிய நிலைக்கு முன்னைய நிலை குழந்தைப் பருவம். அந்த நிலைக்கு கட்டுப்பாடுகள், வாழும் முறைமைகள் எல்லாம் சொல்லி வைக்கப்படவில்லை. இதற்கும் காரணம் உண்டு. முதல் ஏழு வருடங்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கு வளர்ச்சி அடைய சுதந்திரம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். ஊட்டச்சத்துள்ள உணவு, பாதுகாப்பும் மென்மையுங் கொடுக்கும் வாழ்க்கை முறை, கேடுவிளைவிக்காதவற்றில் ஈடுபடச் சுதந்திரம் அளித்தல், அக்குழந்தை வந்துள்ள இந்தப் புதிய உலகத்தில் அதன் ஆராய்ச்சிகளில் அது இறங்க வழி செய்வது என்பவை தான் அக்குழந்தையின் தேவைப்பாடுகள். ஆனால் நாங்கள் அந்தப் பருவத்திலும் குழந்தையை வருத்துகின்றோம். ஏழு, எட்டு வயதுக்கு முன்னரே புத்தகங்களும் கல்விக்கு அனுசரணையான பொருட்களும் பைகளில் இடப்பட்டு இக்குழந்தைகளின் தோள்களில் இருந்து தொங்குவதை நாம் அவதானிக்கலாம். எனினும் ஞானிகளும், ரிஷிகளும் ஏழு, எட்டு வயது வரை குழந்தைகளைக் கட்டாயப்படுத்தாது வளர்க்க வழி வகுத்தார்கள். அடித்துத் துன்புறுத்தி, தண்டனை கொடுத்து, குழந்தைக் காலகட்டத்தில் அவர்கள் வளர்ந்தால் அவை வெட்கம், பயம், நம்பிக்கையின்மை போன்ற குணங்களுக்கு ஆட்பட்டு விடுவார்கள் என்றார்கள். எனவே மகிழ்ச்சி, களியாட்டம் என்பன குழந்தைகள் வாழ்க்கையில் இந்த ஆரம்பப் பருவத்தில் காணப்படுவதைப் பெற்றோர்கள் வரவேற்க வேண்டுமே ஒழிய அவற்றைக் கட்டுப்படுத்த எத்தனிக்கக் கூடாது என்றார்கள். ஆனால் அதற்காகக் குழந்தைகள் கோரும் சகலவற்றிற்கும் இசைந்து சென்று குழந்தைகளை முரண்டு பிடிக்குங்

குணம் உடையவர்களாக வளரவும் இடமளித்தல் ஆகாது.

குழந்தைப் பருவத்தின் பின்னர் தான் உங்கள் பருவம், அதாவது பிரம்மச்சரிய பருவம் ஆரம்பமாகின்றது. 8 வயதுக்கும் சுமார் 30,32,35 வயது வரையில் நவீன கால கட்டத்தில் அப்பருவம் நீடிக்கின்றது. இன்று மக்களின் மனிதவாழ்நாள் கூடியிருப்பது போல் திருமணத்தினுள் உட்புகும் காலமும் நேரம் சென்றே பலிக்கின்றது. அதுவும் எமது வட மாகாண இளைஞர், யுவதிகளுள் அண்மையில் நடந்த பேரனர்த்தங்களினால் பெண்கள் தொகை கூடி, திருமண வயதை எட்டியிருக்கும் உகந்த ஆண்கள் தொகை மிகக் குறைந்தே காணப்படுகின்றது. இதைவிட வேற்று இன ஆண்மக்களின் பிரசன்னம் கூடியிருக்கின்றது. இறந்த போராளி ஒருவரின் விதவை பற்றிய மிக்க வருத்தந்தருஞ் செய்தியை அண்மையில் கேட்டேன். ஏதோ வேலை கேட்டு சென்ற ஒரு கைக்குழந்தையின் இளம் தாயாரைக் கடத்தி ஆயுதந் தரித்தவர்கள் எட்டுப்பேர் ஒருவர் மாறி ஒருவர் சுகித்தார்களாம். பின்னர் விடுவிக்கப்பட்ட அந்தப் பெண் இப்பொழுது உலகத்தின் மிகப் பழைய தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பதாகச் செய்தி கிடைத்துள்ளது. அவருடன் ஒருவர் பேசியதில் அவர் கூறினாராம் “அண்ணே! நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்று நீங்கள் எதிர்பார்க்கின்றீர்கள்? தற்கொலை செய்யவா? அப்படிச் செய்தால் என் குழந்தை என்னாவது? எங்கும் வேலை கிடைக்கவில்லை. இதில் வருமானம் வருகின்றது. எதையும் சிந்தியாமல் இந்த வாழ்க்கைக்கு வந்து விட்டேன்”. அவரின் யதார்த்த நிலையைப் பிரதிபலிக்கும் பதில் அது. இப்பேரப்பட்ட இளம் விதவைகள் வாழ்க்கையை மறுசீரமைக்க வழிவகைகள் காண வேண்டியிருக்கின்றது. அதுபற்றிப் பின்னர் பேசுவேன்.

பிரம்மச்சரிய காலம் என்று எங்கள் முன்னோர்கள் குறிப்பிட்டது கட்டுப்பாடுள்ள ஒரு வாழ்க்கையில் ஈடுபடுங் காலத்தையே. தன்மேல் கட்டுப்பாடும் தன்னடக்கமும் பெற வேண்டுமானால் முதலில் மற்றவர்களுக்குக் கட்டுப்பட நாங்கள் தெரிந்து வைத்திருக்கவேண்டும். இன்னொருவருக்குக் கட்டுப்பட நாங்கள் அறிந்து கொண்டோமானால் வருங்காலத்தில் எங்களை நாங்களே கட்டுப்படுத்தத் தெரிந்து கொள்வோம். ஒரு சிறிய செடியைப் பாருங்கள். ஆரம்ப காலத்தில் அதற்குப் பாதுகாப்பு வேண்டும்; பண்படுத்தல் வேண்டும்; பராமரிப்பு வேண்டும்; அது வளர்ந்த பின் எந்தப் புயலையும் மழையையும் மிருகங்களின் தொல்லையையும் அது சகித்துக் கொள்ளும்.

அக்காலத்தில் ஞானிகள் இளைஞர்களுக்கு சில மந்திரங்களைக் கொடுத்தார்கள். இந்த மந்திரங்களை நாள்தோறும் அவர்கள் உச்சரித்து வந்ததால் அதுவரை காலமும் உடலோடு ஒட்டி வாழ்ந்து இந்த உடல்தான் நாம் என்ற எண்ணத்தில் வளர்ந்த இளைஞர்கள் உடலுக்கு அப்பால் சில பரிமாணங்கள் இருப்பதை உணரத் தொடங்கினார்கள். அவ்வாறு உணரச் செய்யவே இந்த மந்திரங்கள் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. நாங்கள் இந்த உலகத்தில் தன்னிச்சையாக ஓடித்திரிந்தாலும் எம்மை வழி நடத்த எமக்கு மேல் இன்னொரு சக்தி இருக்கின்றது என்ற உணர்வை

வருவிக்கவே இந்த மந்திரங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. மந்திரங்களுக்குச் சூழலை மாற்றுந் தன்மை இருக்கின்றது. எண்ணங்களை நல்லெண்ணங்களாக மாற்றும் சக்தி இருக்கின்றது.

மனிதன், அவனுக்கு மேல் இறைவன் என்ற தத்துவத்தை விளக்கவும் மனிதனையும் இறைவனையும் இணைத்துக் கொள்ளும் வண்ணமுமாகவே குழந்தைகளாக இருந்து இளைஞர்களாகப் பரிணமித்த அவர்களுக்கு இந்த மந்திரங்கள் கொடுக்கப்பட்டன.

அத்துடன் வயது வந்ததும் அக்காலத்தில் ஒரு இளைஞன் தனது குருவிடம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டான். அந்த நாட்களில் குருவுக்குந் தனக்குமாக உணவு பெற இப் பேர்ப்பட்ட சிஷ்யர்கள் சுற்றாடலை நாடிச் சென்று பிச்சை எடுக்கவேண்டியிருந்தது. அவன் கையில் ஒரு குச்சி அல்லது தண்டம் கொடுக்கப்பட்டது. அது அவன் பாதுகாப்புக்கு. குருவிடம் படிப்பது, குருவுடன் மிகவும் எளிய வாழ்க்கை வாழ்வது, குருவுக்குந் தனக்குமாகப் பிச்சை கேட்டு எடுத்து வருவது - இப்பேர்ப்பட்ட வாழ்க்கை முறை எளிமையை மாணவருக்கு உணர்த்தியது, சிக்கனத்தை உணர்த்தியது; துன்பங்களைத் தாங்கும் பக்குவத்தை உணர்த்தியது. இன்று அப்பேர்ப்பட்ட வாழ்க்கை முறை மலையேறிவிட்டது. ஆனால் அந்நாளைய மாணவனுக்குப் போதிக்கப்பட்ட நான்கு முக்கிய கடமைகள் இன்றும் எம் மாணவர்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும் என்று எண்ணுகின்றேன்.

அவையாவன :-

01. சேவைசெய்தல்
02. கல்வி கற்றல்
03. எளிய வாழ்க்கை வாழ்தல்
04. தன்னடக்கம் கடைப்பிடித்தல்

இவற்றை எங்கள் இளைஞர்கள் கடைப்பிடிக்க கற்றுக் கொண்டார்களாகில் அவர்கள் வருங்கால வாழ்க்கை சுபீட்சமடையும். உங்களுக்கு முன் இந்தச் சங்கத்தில் அங்கத்துவம் பெற்றிருந்த அக்கால மாணவர்கள் இந்த நான்கு பாங்கினையும் பெற்றிருந்ததால்தான் இன்று வளமுடன் வாழ்கின்றார்கள். இச்சங்கம் அவர்களைச் சேவை செய்தலில் ஈடுபடுத்தியது. பாடசாலைகள் அவர்களுக்குக் கல்வியைப் போதித்தன. யாழ்ப்பாணச் சூழல் அவர்களுக்கு இயற்கையாகவே எளிய வாழ்க்கை முறையைப் போதித்தது; போதிக்கின்றது. மேலும் தன்னடக்கம் இருந்தவர்கள் தான் பல ஊழியர்களை இன்று திணைக்களங்களிலும், கம்பெனிகளிலும், வேறு நிறுவனங்களிலும் கட்டி ஆள்கின்றார்கள்.

மேலை நாடுகளில் இந்த நான்கு குணங்களையும் மாணவர்கள் மனதில் நிலைநிறுத்த அவர்கள் பாடுபடவில்லை. அங்கு அவர்கள் வாசித்தல், எழுதுதல், கணக்கறிவு பெறல் என்ற முன்றையுமே இளைஞர்களுக்கு உபதேசித்தார்கள். அந்த நாட்களில் றோயல் கல்லூரி போன்ற ஆங்கில வாழ்க்கை முறையில் திளைத்த கல்லூரிகளில் எங்கள் ஆசிரியர்கள் முன்று “R” கள் பற்றிக் கூறினார்கள். அதாவது Reading, Writing, Arithmetic என்றார்கள். ஆனால் எங்கள் பாரம்பரியம் எமக்கு விதித்தவை நான்கு “S” கள் - Service, Study, Simplicity and Self Control.

இந்த நான்கைப் பற்றியும் சற்று விரித்துக் கூற ஆசைப்படுகின்றேன்.

Service அல்லது சேவை என்றால் இறைவன், பெற்றோர், குரு ஆகியோருக்கு இளைஞர்கள் இயற்ற வேண்டிய கடப்பாடுகளை அது குறித்தது. கஷ்டத்தில் வாடும் மற்றவர்களுக்குச் செய்யுஞ் சேவை பின்னர் வந்தன. தொடக்கத்தில் இறைவனைத் தொழல், அவன் இருக்கின்றான் என்பதை மனதில் நிறுத்திக் கொள்ளல், தாய் தந்தையருக்குப் பணிவிடைகள் செய்தல், குருவுக்குப் பணிந்து நடத்தல் என்பவையே சேவை என்ற பதத்தினுள் அடங்கின. தன்னைக் குறைத்து, தன்னைச் சரணடையச் செய்து மற்றவர்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வழிவகுப்பதே சேவை. ஆன்மீகத்தில் நாங்கள் முக்கியமாகப் படிக்க வேண்டியது நாங்கள் ஏதோ ஒரு சக்தியின் கருவிகளே என்பதை.

இன்றைய மேலைநாட்டுக் கல்வி அவ்வாறு கற்பிக்கப்படுவதில்லை. நாங்களே சகலதையும் செய்கின்றோம் என்கிறார்கள் அவர்கள். நாங்களே எம் சூழலை வழிநடத்துகின்றோம். அங்கு “நான்” என்ற அலகு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. அதனால்தான் தெய்வத்திற்கு அங்கு இடம் இல்லாமல் போகின்றது. யேசுகிறீஸ்து மனித வர்க்கத்திற்காகத் தான் தன்னை வருத்தியதால் அவர் மீது அன்பு கொண்டு அவருக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்தும் விதமாக மற்றைய மக்களுக்குத் தம்மால் இயன்றதைச் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவர்களிடம் உண்டு. ஆனால் அவையாவும் “நான்” என்ற அடிப்படை அலகில் இருந்து தான் வெளியே செல்கின்றது. எங்கள் மதம் “அவன்” செய்கின்றான் என்கின்றது. அவனின் கருவியாக நான் செயல்படுகின்றேன் என்கின்றது. ஆகவே தான் பணிவு, சரணாகதி, மனப்பக்குவம் போன்ற கருத்துக்கள் எங்களுக்கு முக்கியமாகின்றன. இறைவனை முன்னிறுத்தி எமது கடமைகளைச் செய்யும் போது மனமானது இறைவன் வசம் நிலை பெறுகின்றது. அங்கு கடமைகளைச் செய்வது முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. அகந்தை அழிகின்றது. அப்போது கொடுத்தல் முக்கியமாகின்றது. எடுத்தல் தேவைக் கன்றி அவசியமற்றதாகின்றது. ஆகவே சேவைமனப்பான்மை எங்களை ஆன்மீக வாழ்விற்கு இட்டுச் செல்கின்றது.

Study அல்லது கல்விகற்றல் என்பது வெளியுலகம் பற்றி அறிந்து கொள்ள எங்கள் அறிவைப் பாவிப்பது. எமது மனதுக்கு பலதையும் பற்றிய அறிவைத் தந்து மனதைப்பதப்படுத்துவதற்கு, வளர்ச்சி அடையச் செய்வதற்குக் கல்வி கற்றல் உதவுகின்றது. இன்று இதற்குத் தான் சகல முக்கியத்துவமும் கொடுக்கப்படுகின்றது. எங்கள் தாய் தந்தையர் “படிடா! படிடா!” என்று தான் கட்டாயப்படுத்திக் கொண்டேயிருக்கின்றார்கள். சிலசமயங்களில் மாணவ மாணவியர் ஒருவிதமான ஆர்வம் பெற்றிருக்கையில் இன்னொரு திசையில் அவர்களை அவர் தம் தாய் தந்தையர் கட்டாயப்படுத்தி அனுப்புகின்றனர். இது சிலவேளைகளில் நன்மையைக் கொடுக்கின்றது. சில தருணங்களில் மாணவ மாணவியருக்குப் பல இடர்ப்பாடுகளைத் தருவிக்கின்றன. எனினும் இன்றைய சூழலில் தாய் தந்தையரின் கரிசனையை நாங்கள் புறக்கணிக்க முடியாது. அதேநேரத்தில் தம் மக்களின் மனோநிலை, இயல்புத்திறம், நாட்டம் என்பவற்றையும் தாய் தந்தையர் கவனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

கல்விகற்றலானது எமது அறிவை விருத்தி செய்கின்றது. அந்த அறிவுதான் பிற்காலத்தில் எம்மைத் தொழில் செய்ய வைக்கின்றது. உலகத்தில் வாழ வழிவகுக்கின்றது. படித்தவர்கள் மத்தியில் பண்பாகவும் அறிவுடனும் நடந்து கொள்ளச் செய்கின்றது. சிந்தனைகளை மலர விடச் செய்கின்றது. பல மாணவ மாணவியர் தமது பாடங்களை மனப்பாடம் செய்வதைக் கண்டுள்ளேன். ஆனால் கல்வியின் ஊடாக நாங்கள் எங்கள் அவதானிப்பு, அறிவுத்திறன், திறன் ஆயும் ஆற்றல் ஆகியவற்றிற்குப் பயிற்சி கொடுக்கப்பழகிக் கொள்ள வேண்டும். எமது மனங்களுக்குக் கல்வி கற்றல் ஒரு கட்டுப்பாட்டையும் பயிற்சியையும் அளிக்க வேண்டும். பயிற்சி பெற்ற அறிவு பாரிய செயல்களைச் செய்ய வல்லது. ஆகவே வெறுமனே மனப்பாடஞ் செய்வது பரீட்சைகளில் சித்தி அடையச் செய்யலாம். ஆனால் பிற்கால வாழ்க்கைக்குக் கூடிய நன்மையைத் தருவது மனப் பயிற்சியும், கட்டுப்பாடும், பக்குவமுமே.

அடுத்து Simplicity அல்லது எளிய வாழ்க்கை முறையை எடுத்துக் கொண்டோமானால் இது மாணவ பருவத்திற்கு மிகமுக்கியமானதொன்றாகும் என்பது தெரியவரும். எவ்வாறு வாழ்கின்றோம்; எங்கள் பழக்க வழக்கங்கள் என்ன என்பதெல்லாம் இதனுள் அடங்கும். எங்கள் ஒழுக்கமானது இந்த வாழ்க்கை முறையில் தான் அடங்கியுள்ளது. மற்றவர்களை மதிக்காது நடத்தல், எடுத்தெறிந்து பேசுதல், எம் தாய் தந்தையர் பணமோ, பதவியோ பெற்றிருப்பதால் அதை முக்கியத்துவப்படுத்தி மற்றவர்களைத் தாழ்த்திப் பேசுதல் அல்லது நடந்து கொள்ளல் எல்லாம் எளிய வாழ்க்கை முறைக்குள் அடங்காதவை.

நான் உண்மையில் நடந்த ஒரு கதையை சில காலத்திற்கு முன் “யதார்த்தச் சிறுகதைகள்” என்ற தொடரில் தினக்குரலில் எழுதியிருந்தேன். தன் தாய் தந்தையரின் பணத்தின் நிமித்தம் மாணவப்பருவத்தில் திமிராக நடந்து கொண்ட ஒருவர், வறிய ஒரு மாணவனை வருத்தி அதில் மகிழ்ச்சி எய்திய ஒருவர், பிற்காலத்தில் பல வருடங்களின் பின் நீதிமன்றத்தில் ஏதோ குற்றத்திற்காக ஆஜர்படுத்தப்படுகின்றார். அங்கு நீதிபதியாக இருந்தவரோ இவர் மாணவப் பருவத்தில் எடுத்தெறிந்து நடந்து கொண்ட அந்த வறிய மாணவர். அந்த நீதிபதி பெருந்தன்மையுடன் நடந்து வழக்கைச் சமாதானமாக முடித்துக் கொள்ள உதவுகின்றார். அந்தப் பணக்கார பழைய மாணவருக்குக் கண்களில் நீர் ததும்புகின்றது. அப்பொழுது தான் வாழ்க்கையின் விசித்திரம் அவருக்குப் புலப்படுகின்றது. மற்றவர்கள் எவரையுமே எடுத்தெறிந்து நடந்து கொள்வது எளிய வாழ்க்கை முறைக்கு ஒவ்வாதது. கிருஷ்ண பரமாத்மாவையும் குசேலரையும் நினைத்துப் பாருங்கள். அன்புடன் குசேலர் கொடுத்த அவலுக்காக மாளிகையையே வருவித்துக் கொடுத்தான் அந்த மாயக் கண்ணன். தன் பால்ய நண்பனை கிருஷ்ணர் மறக்கவில்லை.

கடைசியாக நான்காவதாக நாங்கள் கருத வேண்டியது Self Control அல்லது தன்னடக்கம் ஆகும். உடலைப் பராமரிப்பது, உடலுக்குப் போதிய பயிற்சிகள் கொடுப்பது, உடலை உங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருப்பது யாவும் இதனுள் அடங்கும். உடலைக் கட்டி ஆண்டால்தான் உடல் உங்கள் எதிர்பார்ப்புக்கு ஏற்ப வளைந்து கொடுக்கும். எங்கள் உடலை வளைத்து எங்கள் தேவைக்கு ஏற்ப அதனை வழிநடத்துவது இளமைப்பருவத்தில் இலகுவாக இருக்கும். பிற்காலத்தில் அது சிரமமாகிவிடும்.

இளமைப்பருவத்தில் எமது உடலை கட்டுக்கடங்கவைத்து அதை வளர்ப்பது வேறு காரணங்களுக்காகவும் இன்றைய கடுகதி காலத்தில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இன்று யாவும் மிகவேகமாய் நடைபெறுகின்றன. வேகமாகத் தீர்மானங்களை எடுக்க வேண்டியுள்ளது. அதற்கு ஈடுகொடுக்கும் விதத்தில் உடல் இருக்க வேண்டுமென்றால் அதனை இளமைப் பருவத்தில்தான் கட்டுப்படுத்தி, வலுப்படுத்தி, சிறந்த கருவியாக ஆக்கிவைக்க வேண்டும். காலம் சென்றபின், கடுகதியில் நுழைந்த பின், இப்பேர்ப்பட்ட பயிற்சிகளைக் கொடுத்து உடலைச் சீர்படுத்த முடியாது. இதனால்தான் குழந்தைப் பருவம் முதல் யோக அப்பியாசங்களை மாணவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார்கள் எங்கள் முன்னோர்கள்.

ஆகவே எங்களைப் பற்றி நாங்கள் அறிந்து கொள்வது அவசியம். உடல், உள்ளம், அறிவு ஆகியவற்றைக் கொண்டது எங்கள் மனித உருவம். ஆனால் அதற்கு அப்பாலும் ஒரு அலகு உள்ளது. அதுதான் ஆன்மா. அது தான் நீங்கள். உங்கள் உடலை விட்டு உயிர் போனபின் அந்த ஆன்மா தான் நிலைத்து நிற்கும்.

சில தடவைகளில் கனவு காணும் போது உங்கள் உடல் படுக்கையில் படுத்திருப்பது போன்றும் நீங்கள் உயரப்பறப்பது போலவும் கண்டிருப்பீர்கள். அது அந்த ஆன்மாவின் சஞ்சார நிலையை ஒத்தது. அதனை நாங்கள் மறக்கக் கூடாது.

பொதுவாக மேலை நாட்டினர் அந்த அலகுக்கு முக்கியத்துவங் கொடுத்து வந்ததில்லை. இப்பொழுது மேலை நாட்டினர் பார்வையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளனவா என்று என்னால் கூறமுடியாது. ஆனால் இந்து மதம் அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றது.

சேவைக்கு நாங்கள் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதே இந்த ஆன்மாவிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதற்காகவே. ஏன் என்றால் நாங்கள் எங்கள் உடல், உள்ளம், அறிவு ஆகியவற்றில் கூடிய பற்று வைத்திருந்தால் அகந்தையானது அதிதீவிரமாக வளரத் தொடங்கும். சேவைகளில் ஈடுபட்டோமானால் “நான்” என்பது மறைந்து “நாம்” அல்லது “நீங்கள்” என்ற ஒரு பரிமாணத்தை அது உணரச் செய்யும். எல்லா மதங்களும் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வதை வலியுறுத்துகின்றன. இறைவனுடன் எங்களை ஐக்கியப்படுத்த பிற ஜீவராசிகளுக்கு உதவியோ, சேவையோ செய்வது உதவுகின்றது.

“நான்”, “எனது செல்வம்”, “எனது பதவி” என்று சதாகாலமும் நினைக்காது எங்களுக்கு வெளியில் செல்ல மேற்படி சேவையுணர்வு, சேவை செய்தல் ஆகியன உதவி அளிக்கின்றன. சேவை செய்து கொண்டுபோக இறைவனால் எல்லாமே இயக்கப்படுகின்றது, நாம் வெறும் கருவிகளே என்ற எண்ணம் எம்முள் உதிக்கும். அதுதான் உண்மையுமாகும். ஒரு சுப்பர் மார்க்கட்டில் CCTV தொலைக்காட்சி (Closed Circuit T.V) அதாவது முடிய மின்சார ஓட்டத் தொலைக்காட்சி வசதிகள் இருக்கின்றன. நீங்கள் எங்கு நுழைந்து, என்ன செய்தாலும் அந்த CCTV உங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கின்றது. அதுபோலத்தான் இறைவனும் எங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான். உண்மையில் எங்கள் ஆத்மாக்கள் ஊடாக, எங்கள் அந்தரங்கங்கள் ஊடாக எங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான். நாம் செய்யும் எந்தச் செயலும் அவன் பார்வைக்குத் தப்புவதில்லை. எனவே அகந்தையில் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் கர்ம வினைப்பயனை நிர்ணயிக்கின்றான் இறைவன்.

“நான்”, “நாம்”, “எங்கள்” என்பவை உண்மையானால் சிறிது காலத்திற்கு முன்னர் அத்துணை பலம் படைத்து இருந்த எங்கள் இளைஞர்களுக்கு இன்று என்ன நடந்துள்ளது என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். பல வருடங்களுக்கு முன்னர் ஆன்மீகச் செல்வர்கள், ஞானிகள் இவ்வாறு நடக்கும் என்று கூறியிருந்தார்கள். அப்போதெல்லாம் அது சாத்தியப்படுமோ என்று நாங்கள் நினைத்ததுண்டு. அது போலத்தான் இன்று ஆணவத்தில் ஆடுவோர் யாராக இருந்தாலும் அவர்கள் தமது செயல்களுக்கான பயனை அனுபவித்தே தீரவேண்டும். ஆணவம் என்பது கர்மவினையை உண்டாக்க வல்லது. நாங்கள் ஒரு பந்தை ஒரு சுவர் மீது வீசினோமானால் அது

திரும்ப எங்களை நோக்கியே வருகின்றது. நாங்கள் ஆணவத்தில் செய்யுஞ் செயல்கள் கர்மச் செயல்களாக வெளியே சென்று எம்மிடம் விதியாகத் (Destiny) திரும்பி வருகின்றன. அவற்றின் தாக்கம் இந்தப் பிறவியிலும் நடக்கலாம். இனிவரும் பிறவிகளிலும் நடக்கலாம். இன்று நாங்கள் எதிர்நோக்கும் சூழலுக்குக் காரணகர்த்தாக்கள் நாங்களே என்று இந்து மதமும் பௌத்த மதமும் கூறுகின்றன. இன்று எங்களுக்கு எது நடந்தாலும் அதற்கான காரணங்கள் எம்மால் இயற்றப்பட்ட ஆணவச் செயல்களே என்ற எண்ணம், அந்தப் பக்குவம் எம்முள் வந்து விட்டால் எங்கள் செயல்களில் இனிமேலாவது பணிவு இருக்கும், நிதானம் இருக்கும்.

உண்மையில் இறைவனின் கருவியாகக் கருமங்கள் ஆற்றத் தொடங்கினோமானால், பயனை எதிர்பாராது எங்கள் கடமைகளை இயற்றினோமானால், அங்கு கர்மச் செயல்கள் பிறப்பதில்லை. கர்ம விதியையும் அவை நிர்ணயிப்பதில்லை. பழைய கர்ம விதி பரிபூர்ணம் அடைந்த நிலையில் நாங்கள் கர்மச் சக்கரத்தில் இருந்து விடுபடுகின்றோம்.

எனவே மேற்கூறிய பயிற்சிகள் எங்கள் உடல், உள்ளம், அறிவு, ஆன்மா ஆகிய நான்கையும் நல்வழிப்படுத்துகின்றன, செம்மையுறச் செய்கின்றன. சேவையானது ஆன்மாவை எழுச்சியுறச் செய்கின்றது. கல்வி கற்றல் அறிவை விருத்தி செய்கின்றது. எளிய வாழ்க்கை முறை உடலை வாட்டிப் பக்குவப்படுத்துகின்றது. தன்னடக்கம் உள்ளத்தை உருமாற்றி உயர்வடையச் செய்கின்றது.

அதனால்தான் கூறுகின்றேன் நீங்கள் யாவரும் உடல், உள்ளம், அறிவு, ஆன்மா என்பவற்றைப் பக்குவப்படுத்தும் விதத்தில் உங்கள் இளமை வாழ்க்கையை மறுசீரமைத்து வாழப்பழகிக் கொள்ள வேண்டும் என்று. உங்கள் உடலை வருத்துவது நன்மைக்கே. உள்ளத்தைப் பணியச் செய்வது உங்கள் நன்மைக்கே. அறிவை வளர்ப்பதும் உங்கள் நன்மைக்கே. சேவையில் ஈடுபடுவதும் உங்கள் நன்மைக்கே. அவற்றின் நற்பேறுகளை உணர்ந்து நீங்கள் யாவரும் முன்னேறினால் நீங்கள் நாட்டுக்கே முன்மாதிரியாகத் திகழுவீர்கள்.

அதேநேரம் எம்மைச் சுற்றியுள்ள சூழல் உங்களின் சம்பந்தப்படலை, தொடர்பாடலை எதிர்நோக்கி நிற்கின்றது. உங்கள் சங்கம் 1931ம் ஆண்டு தொடக்கப்பட்டபோது இல்லாத சமூகச் சூழலை நீங்கள் இன்று எதிர்கொண்டுள்ளீர்கள். நான் முன்பு கூறிய இளம் விதவையின் வாழ்நிலை எங்கள் தங்கை தமக்கைமார்களுக்கும் ஏற்படலாம். அதுபற்றி நாங்கள் சிந்திக்க வேண்டும். எவ்வாறு அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு நிலையைத் தடுப்பது, நடந்தால் அப்பேர்ப்பட்ட அபலைப் பெண்களின் வாழ்க்கையில் மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்த என்ன செய்வது போன்ற விடயங்கள் உங்கள் கவனத்தை ஈர்க்க வேண்டும். இன்று போரினால் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பெண்களே. ஆண்கள் பலர் இறந்து விட்டார்கள். சிலர் வெளிநாடுகளுக்குத் தப்பி ஓடிப் போய்விட்டார்கள். ஆனால் அவர்களின் தாய்மார்கள், அக்கா, தங்கைமார்கள்,

மனைவிமார்கள், குழந்தைகள் யாவரும் பலவிதமான இக்கட்டுகளுக்கு, இன்னல்களுக்கு ஆளாகியுள்ளனர். வன்முறையாளர்களின் கொடுமைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளனர். அதுமட்டுமல்ல. இன்று யாழ் குடாநாட்டில் திட்டமிட்ட கலாசார சீரழிவு நடைபெற்று வருகிறது. இங்கிருந்து பெண்கள் தெற்குக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு விபசாரத்தில் ஈடுபடுத்தப்படுகின்றார்கள். அதேநேரம் இங்கு விபசாரம், பாலியல் வல்லுறவுகள், களவுகள், கடத்தல்கள், ஒப்பந்த கொலைகள் என்பன முன்னெப்பொழுதும் இல்லாத அளவுக்கு நடைபெற்று வருகின்றன. இந்த 21ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நான் இங்கு வந்தபோது பெண்பிள்ளைகள் இரவு 12 மணிக்குக் கூட நகைகள் அணிந்து எந்தவிதப் பயமோ பதற்றமோ இன்றிப் பாதுகாப்பாகச் செல்லக்கூடியதாக இருக்கின்றது என்று இங்குள்ளவர்கள் கூறினார்கள். இன்று வீட்டிற்குள் இருக்கும் போதே என்ன நடக்குமோ ஏது நடக்குமோ என்ற பயம். இப்பயமும் பீதியும் வெளியில் இருந்து வந்தவர்களால் மட்டுமே ஏற்படுத்தப்படுகின்றது என்று கூறுவதிலும் பார்க்க யாழ் மண்ணின் மைந்தர்களால் வெட்கம், சூடு, சொரணை இன்றி பெரும்பாலும் இயற்றப்படுகின்றன என்று கூறுவதுதான் சரி.

எங்கள் அருமந்த இளைஞர்களும் யுவதிகளும் வடமாகாணத்தில் சீரழிந்த ஒரு வாழ்க்கை முறைக்குத் திட்டமிட்டு இழுத்துச் செல்லப்படுவதாக நான் உணர்கின்றேன். சினிமாக் கலைஞர்களின் படங்களுக்குப் பாலாபிஷேகம் செய்து கற்பூரம் காட்டும் அளவுக்கு எங்கள் இளைய சமுதாயம் சென்று விட்டது என்றால் படிப்பிலும், பண்பிலும், பாங்கிலும், பராக்கிரமத்திலும் சிறந்து விளங்கிய எங்கள் இளைய சமுதாயத்தினருக்கு என்ன நடந்தது?

இன்று எங்கள் ஆண்களோ பெண்களோ தமது சுயநலத்துக்காக எதனையுஞ் செய்யக் காத்திருக்கின்றார்கள். தாங்கள் திட்டமிடுவோரின் கைப்பொம்மைகள் ஆக்கப்பட்டுள்ளார்கள் என்று அறியாமல் அவர்கள் வலையில் வீழ்ந்துள்ளார்கள். மதுபோதையில் சிகரட்டுடன் சட்டத்திற்கு முரணான விதத்தில் பஸ்களில் பிரயாணஞ் செய்து பிரயாணிகளை இம்சைப்படுத்துகிறார்கள். வன்செயல்களைத் தூண்டிவிடுகின்றார்கள். வன்செயல்களில் ஈடுபடுகின்றார்கள். களவு, கொள்ளைகளில் வெளியார் தொடர்புகளோடு கூட ஈடுபடுகின்றார்கள். உடல், உளரீதியாகப் பெண்கள் முக்கியமாகப் பாதிக்கப்படும் வண்ணம் நடந்து கொள்கின்றார்கள். மிகமோசமான இளைஞர்கள் இன்று உருவாகி வருகின்றார்கள். அரக்கர்கள் பற்றிக் கதைகளில் வாசித்துக்களோம். இன்று அரக்கர் குணம் எங்கள் சூழலில் தலைகாட்டத் தொடங்கி விட்டது. சுயநலமும் மூர்க்கத்தனமும் கொண்ட இவர்களால் எமது வருங்காலம் பறிபோகப் போகின்றது. நடைபெறும் நடவடிக்கைகளுள் ஒரு முக்கியமான விடயம் பொதிந்து கிடக்கின்றது. அதுதான் எங்கள் ஒற்றுமை. வெளியார் இழைக்கும் பல பிழைகளுக்கும் பின்னணியில் எம்மவரில் ஒருவர் காரண கர்த்தாவாக மறைந்திருந்து செயல்பட்டுள்ளார், செயல்படுகின்றார் என்பது நீங்கள் ஊன்றி ஆராய்ந்தீர்களானால் புலப்படும். நாங்கள் சுயநலத்துடன் செய்யுங் காரியங்கள் எமக்கு வினைப் பயனை

ஒரு நாள் ஏற்படுத்தும் என்ற அறிவு இன்றி இப்பேர்ப்பட்ட இழிசெயல்களில் எம்மவர் ஈடுபடுகின்றார்கள். நான் முன்குறிப்பிட்ட அபலைப் பெண் வாழ்க்கையிலும் ஒரு தமிழரின் பங்களிப்பு இருந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. எங்களை நாங்களே காட்டிக் கொடுப்பது, பழியெடுத்தல், பணத்துக்காகச் சிறுமையில் ஈடுபடல் போன்றவை உயர்ந்த நோக்கங்களை முன்வைத்த பண்டைத் தமிழ் இனத்திற்கும் பல நூற்றாண்டு கால இந்து மதத்திற்கும் இழிவையே தரவல்லன.

எம்மவர் இவ்வாறான மாமா வேலைகளில் ஈடுபடாது இருக்க, வெளியில் இருந்து வந்தவருக்கு வேலைக்கார வேலை செய்யாது இருப்பதற்கு உங்களுள் நீங்கள் ஒற்றுமையை வளர்க்கப் பாடுபடவேண்டும். “ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு; ஒற்றுமை இன்றேல் சகலர்க்குந் தாழ்வே” என்பதை நாங்கள் மறவாது இருப்போமாக!

உங்களைப் போன்ற இளைஞர் யுவதிகள் மற்றைய இளவயதினர்களுக்கு அறிவுரை வழங்கலாம் என்று நினைக்கின்றேன். முக்கியமாக நாங்கள் திட்டமிட்ட செயல்களுக்கு அடிமைப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றோம் என்பதை அவர்களுக்கு உணர்த்த வேண்டும். எமது பெற்றோர்களுந் தமது இளஞ் சமுதாயம் மீது அக்கறை காட்டவேண்டும். பிள்ளைகள் உருப்படியாக ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று நினைத்து அவர்கள் மீது கோபத்தையும் வெறுப்பையும் காட்டாது அவர்களுடன் சிநேகத்துடன் பழகப் பெற்றோர்கள் நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும். நாங்கள் யாவரும் ஒன்றுபட்டால் பிறழ்ந்து வாழத்தலைப்படும் எம்மக்களை நாங்கள் ஈடேற்றமுடியும். அவர்களுக்கு உண்மையை உணர்த்த வேண்டும். உதாரணத்திற்குப் போதைவஸ்துக்கள் விற்பவன் என்ன செய்கின்றான் என்று பாருங்கள். எங்கள் கல்லூரிகளுக்கு வெளியில் வைத்து முதலில் இனிப்பான பண்டங்கள் விற்று, பின்னர் போதை சேர்த்த தின்பண்டங்களை விற்று கடைசியில் போதைப் பொருட்களையே விற்கின்றான். நாளடைவில் மாணவ மாணவியர் போதைக்கு அடிமையாகின்றார்கள். அதேபோல் விபசாரம், பாலியல் வல்லுறவுகள், புகைப்பிடித்தல், ஆபாச படங்கள் காட்டுதல், இரவு வெகுநேரம் வரையில் களியாட்டங்களை ஒழுங்கு செய்தல் போன்றவை யாவும் தமிழ் இளைஞர் யுவதிகளின் வாழ்க்கை முறையை மாற்றி இனிமேல் எக்காலத்திலும் தமக்கென அவர்கள் உரிமைகளை நாடாது இருக்க வேண்டும் என்பதாலேயே என்ற கருத்தை மாணவர் மனதில் பதிய வைக்க வேண்டும். திட்டமிட்ட செயல்களுக்கு நாங்கள் அடிமைகள் ஆகக் கப்படுகின்றோம் என்ற எண்ணம் எங்கள் இளைய சமுதாயத்தினரிடையே பதியப்பட்டுவிட்டால் அவர்கள் உசாராகிவிடுவார்கள். அதனை நீங்கள்தான் செய்ய வேண்டும். உங்கள் பெற்றோர் செய்ய வேண்டும். உங்கள் ஆசிரியர்கள் செய்ய வேண்டும்.

எங்கள் பாரம்பரியம் பழைமையானது, சிறப்பு மிக்கது. எங்கள் ஒருவரின் இரகசிய

துர்ச்செயல் எங்கள் பாரம்பரியத்தை இழிவுபடுத்தவல்லது என்பதை நாங்கள் மறவாது இருப்போமாக!

இன்றைய கால கட்டத்தில் எமது இளைஞர்கள், யுவதிகள் “நாங்கள் அல்லது எங்கள் முன்னோர் எங்கள் வாழ்க்கையில் எங்கே பிழை செய்து விட்டோம், அப்பிழைகளைத் திருத்த நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்” என்ற ஆராய்ச்சிகளில் நுழைவது நன்மையையே அளிக்கும். அதேநேரத்தில் எமது சமுதாயத்தில் எங்கள் பிழைகளால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் எம்மவர்களுக்கு நாம் எவ்வாறு நிவாரணங்களையும் மனச்சாந்தியையும் உண்டுபண்ண முடியும் என்பது பற்றியுஞ் சிந்தித்து உரிய நடவடிக்கைகளில் இறங்க வேண்டும். அவ்வாறு இறங்கினால் உங்கள் சங்கம் நாடு முழுவதற்கும் ஒரு எடுத்துக்காட்டாக அமையும் என்பதில் எனக்கு சந்தேகமில்லை. என்னை அழைத்தமைக்காக நன்றி கூறி அமர்கின்றேன்.

நன்றி

வணக்கம்

நீதியரசர் க.வி.விக்னேஸ்வரன்